BISBAT DE LLEIDA
Full Dominical

ANY LIV ■ NÚM. 41 | 11 d'octubre de 2026 | www.bisbatlleida.org / Aportació voluntària: 0,30 €

CAMINS OBERTS

Una Església que lluita per un treball decent

Estimats diocesans,

La proposta benedictina «ora et labora» va ser acollida amb certa rapidesa. S'entenia, i entenem també avui, que una vida feliç, i per tant amb sentit, es recolza en activitats transformadores com la pregària i el treball. Sant Benet va atorgar un motiu profund a l'activitat de l'home, no pas per entendre la vida com un càstig, sinó com un camí de realització personal i, posteriorment, de creixement comunitari. A redós d'aquest pensament, poc abans, durant i després del Concili Vaticà II, van sorgir diversos teòlegs que van reflexionar sobre la qüestió laboral. La Doctrina Social de l'Església sosté que el treball és del tot adient i necessari per a les persones, però no en qualsevol tipus de modalitat. Una Església feliç proposa el camí de l'Evangeli i, per tant, entén que el treball no pot ferir ni perjudicar en cap moment la dignitat de la persona humana, ni tampoc l'aproximació al bé comú, que és sempre el bé de tota persona i de totes les persones.

Cal dir que, al costat de la reflexió, també van aparèixer altres experiències espirituals de preveres i religiosos que van voler identificar-se amb el món laboral. No sense dificultats. Cada cas és un món. Una de les més conegudes és l'experiència dels «capellans obrers» a França. Ells van ser l'expressió —no l'única— d'una espiritualitat que subratllava amb molta insistència el fet de l'encarnació. Així com Jesús concreta la seva presència en un indret molt específic, assumint una realitat determinada, així també el cristià ha de ser el primer a acceptar la seva realitat i donar la vida en la seva «Galilea quotidiana». Aquesta proposta afavoreix el creixement d'una acurada sensibilitat social dins l'Església. Vet aquí la seva felicitat, la nostra felicitat: sintonitzar amb els qui treballen i recolzar a capa i espasa —perdoneu la imatge— aquells que no treballen i aquells que reclamen un treball digne. A manera de pregunta genèrica, per motivar una bona reflexió, diríem: «En un món dominat per l'agressivitat de l'economia, no caldria posar un punt d'atenció, de reflexió i de sensatesa en el respecte vers les persones?». Pensem-ho.

Jesús va treballar. Ho sabem i ho cantem en alguna ocasió: «Era el fuster i era l'amic. Amb les mans ha treballat, com fas tu i com faig jo. Sap el que és amb la suor guanyar-se el pa». Tot prové del text joànic: «El meu Pare continua treballant, i jo també treballo» (*Jn* 5,17). Una Església feliç tracta de treballar en bé de tothom. El treball és camí de sentit, de creixement i d'esperança. L'Església ha d'afavorir que tot treball sigui dignificant i que tot treballador sigui dignificat pel treball que realitza. No podem aspirar a la felicitat plena si oblidem aquesta condició treballadora de la nostra humanitat.

Cal advertir que, avui, el món tecnològic accelera els processos d'elaboració i provoca la reducció de l'interès i l'atenció envers els treballadors. La robòtica ha suplantat funcions i llocs de treball que realitzaven els humans fins fa poc. No és una situació plaent per a ningú. Els llocs de treball van quedant suplantats per robots. Potser no podem entrar ara en aquest debat, que és amplíssim. El que sí que desitja l'Església és no oblidar mai la dignitat de cap treballador, de cap individu, de cap jove, de cap persona.

L'Església serà feliç i convidarà a la felicitat si contempla i manifesta la importància del treball per a tothom. Ens referim a un treball transformador de la realitat, capaç d'elevar l'autoestima del treballador i la comprensió que tota tasca és i ha de ser transformadora i, per tant, signe del Regne de Déu.

Amb la meva benedicció i afecte,

† Daniel Palau Valero
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Jornades de formació dels preveres i nou Pla Pastoral

La Casa de l'Església va acollir, els dies 22 i 23 de setembre, unes sessions de formació adreçades als preveres del Bisbat de Lleida, amb la participació de Mn. Jordi Bertomeu, prevere i diocesà de Tortosa, i Mn. Elías Royón, sj, prevere de Madrid.

El primer dia, Mn. Jordi Bertomeu va impartir la xerrada «Comunitats parroquials i corresponsabilitat de ministeris» dirigida als preveres i, a la tarda, va fer una segona sessió, en aquest cas dirigida no només als sacerdots, sinó també a laics i membres de la vida consagrada sota el títol «Comunitats parroquials avui».

Aquesta trobada va comptar amb una notable assistència de persones interessades en la temàtica proposada.

Pel que fa a Mn. Elías Royón, va impartir la seva sessió el dimecres. Va parlar sobre «Les qualitats del prevere avui en la missió».

Per la tarda, el bisbe Daniel Palau va fer la cloenda de les sessions de formació i va presentar el nou Pla pastoral del Bisbat de Lleida.

CAMINOS ABIERTOS

Una Iglesia que lucha por un trabajo decente

Estimados diocesanos,

La propuesta benedictina «ora et labora» fue acogida con cierta rapidez. Se entendía, y entendemos también hoy, que una vida feliz, y por tanto con sentido, se sustenta en actividades transformadoras como la oración y el trabajo. San Benedicto otorgó un motivo profundo a la actividad del hombre, no para entender la vida como un castigo, sino como un camino de realización personal y, posteriormente, de crecimiento comunitario. Al amparo de este pensamiento, poco antes, durante y después del Concilio Vaticano II, surgieron diversos teólogos que reflexionaron sobre la cuestión laboral. La Doctrina Social de la Iglesia sostiene que el trabajo es del todo adecuado y necesario para las personas, pero no bajo cualquier modalidad. Una Iglesia feliz propone el camino del Evangelio y, por tanto, entiende que el trabajo no puede herir ni perjudicar en ningún momento la dignidad de la persona humana, ni tampoco el acercamiento al bien común, que es siempre el bien de toda persona y de todas las personas.

Cabe decir que, junto a la reflexión, también aparecieron otras experiencias espirituales de sacerdotes y religiosos que quisieron identificarse con el mundo laboral. No sin dificultades. Cada caso es un mundo. Una de las más conocidas es la experiencia de los «sacerdotes obreros» en Francia. Ellos fueron la expresión —no la única— de una espiritualidad que subrayaba con mucha insistencia el hecho de la encarnación. Así como Jesús concreta su presencia en un lugar muy específico, asumiendo una realidad determinada, así también el cristiano debe ser el primero en aceptar su realidad y dar la vida en su «Galilea cotidiana». Esta propuesta favorece el crecimiento de una cuidada sensibilidad social dentro de la Iglesia. He aquí su felicidad, nuestra felicidad: sintonizar con quienes trabajan y apoyar a capa y espada —perdonad la imagen— a quienes no trabajan y a quienes reclaman un trabajo digno. A modo de pregunta genérica, para motivar una buena reflexión, diríamos: «En un mundo dominado por la agresividad de la economía, ¿no sería necesario poner un punto de atención, de reflexión y de sensatez en el respeto hacia las personas?». Pensemos en ello.

Jesús trabajó. Lo sabemos y lo cantamos en alguna ocasión: «Era el carpintero y era el amigo. Con las manos ha trabajado, como haces tú y como hago yo. Sabe lo que es ganarse el pan con el sudor». Todo procede del texto de Juan: «Mi Padre sigue trabajando, y yo también trabajo» (*Jn* 5,17). Una Iglesia feliz trata de trabajar por el bien de todos. El trabajo es camino de sentido, de crecimiento y de esperanza. La Iglesia debe favorecer que todo trabajo sea dignificante y que todo trabajador sea dignificado por el trabajo que realiza. No podemos aspirar a la felicidad plena si olvidamos esta condición trabajadora de nuestra humanidad.

Cabe advertir que, hoy, el mundo tecnológico acelera los procesos de elaboración y provoca la reducción del interés y la atención hacia los trabajadores. La robótica ha suplantado funciones y puestos de trabajo que hasta hace poco realizaban los seres humanos. No es una situación agradable para nadie. Los puestos de trabajo van siendo sustituidos por robots. Quizá no podamos entrar ahora en este debate, que es amplísimo. Lo que sí desea la Iglesia es no olvidar nunca la dignidad de ningún trabajador, de ningún individuo, de ningún joven, de ninguna persona.

La Iglesia será feliz e invitará a la felicidad si contempla y manifiesta la importancia del trabajo para todos. Nos referimos a un trabajo transformador de la realidad, capaz de elevar la autoestima del trabajador y la comprensión de que toda tarea es y debe ser transformadora y, por tanto, signo del Reino de Dios.

Con mi bendición y afecto,

† Daniel Palau Valero
Obispo de Lleida

Els infants i les famílies, centre de la Jornada del Migrant

La parròquia de Santa Teresa Jornet de Lleida va acollir, el 20 de setembre, la celebració diocesana de la 112a Jornada Mundial del Migrant i del Refugiat, amb una Eucaristia especialment dedicada als infants i a les famílies, organitzada per la Pastoral de Migrants i presidida pel bisbe Daniel Palau.

Aquest any, la jornada s'ha celebrat sota el lema escollit pel papa Lleó XIV: «Fins i tot un de sol d'aquests petits», inspirat en les paraules de l'Evangeli de Mateu: «Qui acull un d'aquests petits en nom meu, m'acull a mi». Durant la celebració es va recordar la crida del Sant Pare a mirar més enllà de les xifres o estadístiques per reconèixer la dignitat única, la història i el valor de cada infant i jove migrant.

Així mateix, la trobada va posar l'accent en el missatge del Papa, que recorda que en cada nen acollit trobem el mateix Senyor i convida totes les comunitats a superar la indiferència i a fer gestos concrets d'acollida, protecció i acompanyament cap als més vulnerables.

El mateix dia, la partida de Grenyana també va celebrar la tradicional missa en honor a la Mare de Déu de Grenyana, l'últim aplec de l'Horta de l'estiu.

La celebració, oficiada pel bisbe Daniel, va incloure ofrenes florals i el ball de sardanes a l'interior de l'ermita.

Arrels ajuda 89 persones a regularitzar la seva situació

Arrels Sant Ignasi ha acompanyat durant els darrers mesos 89 persones en situació administrativa irregular en el seu procés de regularització. D'aquestes, 38 han pogut presentar finalment la seva sol·licitud, mentre que actualment ja n'hi ha 18 que han obtingut la resolució provisional.

L'acompanyament ha estat especialment important per a persones que es troben en situació d'exclusió social. De les 89 persones ateses, 27 es trobaven en situació de sense llar, fet que evidencia la importància de disposar d'un suport especialitzat per poder accedir als procediments de regularització i avançar cap a una situació de major estabilitat. A més, 9 persones ja han pogut obtenir feina, completant així el tràmit de regularització, un pas que pot obrir noves oportunitats d'accés a drets, habitatge i altres recursos.

Aquest acompanyament ha estat possible, en part, gràcies a la campanya de captació de fons «Regularització: som acollida», que ha aconseguit recaptar 5.085 euros. Els donatius permeten contribuir a cobrir les despeses derivades de l'acompanyament i garantir que les persones que ho necessiten puguin comptar amb suport durant el procés.

Nomenaments

Monsenyor Daniel Palau Valero, bisbe de Lleida, ha signat els següents nomenaments:

- **P. Jesús Sans Compte**, o.c.d, nomenat rector *in solidum* juntament amb el P. Ángel María Briñas Gonzalo, el P. Alfonso Díaz Zurdo i el P. Joan Badia Morera, del Santuari-Parròquia de Santa Teresa de l'Infant Jesús, de Lleida, actuant com a moderador de la direcció de la parròquia encomanada als Carmelites Descalços de la Província Ibèrica, amb data 1 de setembre de 2026.
- **Mn. Jaume Pedrós Solé**, nomenat director de la Biblioteca del Seminari de Lleida, amb data 1 de setembre de 2026.

«Una invitació a posar la vida a les mans de Déu»

El paranimf de l'Acadèmia Mariana va ser el marc triat per a la presentació, el passat 16 de setembre, del llibre *¡Señor, lo que Tú quieres me cuesta! Reflexiones sobre cómo acogemos su voluntad*, obra del secretari canceller del Bisbat de Lleida, Juan Luis Salinas, i editat per Claret. Prop d'un centenar de persones van assistir a la presentació en què l'autor va explicar la seva intenció a l'hora d'escriure un assaig que, en realitat, és una reflexió que dona continuïtat al seu anterior títol, *Senyor, què vols que faci?* (2015). Aquest darrer volum aborda la resposta humana davant la crida de Déu i la dificultat que de vegades comporta aquest camí.

A banda de Juan Luis Salinas, també van intervenir l'antropòloga i historiadora Núria-Montserrat Farré; l'economista i assessor fiscal Carlos Montes; la farmacèutica Esmeralda Oliva i, en darrer terme, el bisbe de Lleida, Mons. Daniel Palau, que va cloure l'acte.

Segons explica Salinas el procés d'escriptura d'aquesta obra s'ha allargat durant uns quants anys. L'autor assegura que «el fil conductor del llibre és el manament de l'amor que Jesús va deixar als seus deixebles, des del qual neix la invitació a posar la pròpia vida a les mans de Déu»

Arrenca un nou curs de Vida Creixent

La Casa de l'Església va acollir, el 16 de setembre, la inauguració del nou curs de Vida Creixent, amb una jornada que va reunir un nombrós grup de membres del moviment diocesà.

La lliçó inaugural va anar a càrrec de la Dra. Marta Trepat, que va reflexionar sobre «El sentit de la vida», posant l'accent en la importància de la vida espiritual en aquesta etapa vital i en la necessitat de trobar en Déu i en les persones que ens envolten allò que dona sentit a l'existència. A continuació, la presidenta de Vida Creixent, Montserrat Bacardi, va presentar les principals activitats previstes per al nou curs.

La jornada va incloure també una Eucaristia presidida pel bisbe Daniel i concelebrada per diversos consiliaris, i es va cloure amb un dinar de germanor entre els membres del moviment.

Calendari de les pastorals Vocacional, Jove i Universitària

Les delegacions de Pastoral Vocacional, Pastoral Jove i Pastoral Universitària del Bisbat de Lleida han presentat el Calendari d'Activitats i Pastoral 2026-2027, que recull les principals propostes programades al llarg del nou curs pastoral.

Entre les activitats previstes hi ha les diferents sessions de l'Escola de Pregària, que tindran lloc a la Catedral de Lleida, així com les Cadenes de Pregària en diverses parròquies i espais de la diòcesi. També es proposen iniciatives com la Ruta-Recés, el Tren Missioner, els Exercicis Claver, la trobada de Taizé, la Javeriada, el Camino Lebaniego i el pelegrinatge a Lourdes.

REFLEXIONS

L'alliberament de l'*ego*

L'*ego* és el gran obstacle en el camí d'alliberament, però l'ésser humà no està sol. El jo és sostingut pel Tu etern de Déu, per aquella Presència tendra que se li revela en el cor i l'empeny a donar-se, a tenir cura dels altres, a vetllar pel món, a estimar tothom. Aquesta força invisible, aquesta energia humanitzadora no neix en ell, però passa a través d'ell i pot rebentar els grillons de l'*ego*, pot tòrcer els barrots de la garjola.

L'*ego* és la barrera a la donació, la tendència a guardar-s'ho per un mateix i, per això mateix, el camí de la pròpia destrucció. La vertadera lluita no té lloc fora de l'home, sinó en el mateix cor de l'ésser humà: és el conflicte entre el que soc i el que podria arribar a ésser, entre la força alliberadora i la tendència egocèntrica. No és la negació del jo el que vindica Jesús, sinó l'extinció de l'*ego*, perquè solament quan l'*ego* mor, apareix un jo lliure i creatiu, capaç de donar-se i d'oferir-se en el món.

La vida espiritual és entrega, donació i abandonament. El jo reconeix els seus límits, la seva inconsistència i, en lloc de convertir-se a si mateix en un Déu, se sosté en el Fonament que li ha donat l'existència. Viure conforme a l'*ego* és un atzucac, perquè el jo idolatrat no és capaç de vèncer la malaltia, l'envelliment i la mort. A la fi, no li toca altre remei que reconèixer-se com una entitat fràgil, com un petit fragment del cosmos.

L'alliberament de l'*ego* és la condició de possibilitat de la serenitat que tots anhelem. Mentre hi ha *ego*, hi ha conflicte, tensió, però quan l'*ego* s'ha anorreat i el jo viu conforme el Mestre interior, s'esdevé la pau. Aleshores ja no hi ha distinció entre la meva i la Teva voluntat, perquè la meva està plenament arrelada en la Teva.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

12. □ **Dilluns** (lit. hores: 4a setm.) [1Cr 15,3-4.15-16;16,1-2 (o bé: Fets 1,12-14) / Sl 26 / Lc 11,27-28]. Mare de Déu del Pilar, apareguda a Saragossa segons la tradició, patrona d'Aragó.

13. ■ **Dimarts** [Ga 5,1-6 / Sl 118 / Lc 11,37-41]. Sant Eduard (1002-1062), rei d'Anglaterra, venerat a Westminster.

14. ■ **Dimecres** [Ga 5,18-25 / Sl 1 / Lc 11,42-46]. Sant Calixt I, papa (217-222) i mr.; sant Just, bisbe; santa Fortunata, vg. i mr.

15. □ **Dijous** [Sir 15,1-6 / Sl 88 / Mt 11,25-30]. Santa Teresa de Jesús (Àvila, 1515 - Alba de Tormes, 1582), vg. carmelitana i dra. de l'Església, reformadora; sant Bru, bisbe; santa Tecla, abadessa.

16. ■ **Divendres** [Ef 1,11-14 / Sl 32 / Lc 12,1-7]. Santa Hedvig (Eduvigis), rel. cistercenca (†1243), viuda del príncep de Silèsia; santa Margarida Maria Alacoque (1647-1690), vg. salesa a Paray-le-Monial, propagadora de la devoció al Sagrat Cor; sant Gal, abat, apòstol de Suïssa; sant Galdric, agricultor occità, patró dels pagesos catalans; sant Bertran, bisbe de Cominges.

17. ■ **Dissabte** [Ef 1,15-23 / Sl 8 / Lc 12,8-12]. Sant Ignasi d'Antioquia, bisbe successor de Pere i mr. a Roma (107); sant Rodolf, mr.; santa Exupèria, mr.

18. ■ **Diumenge vinent,** XXIX de durant l'any (litúrgia de les hores: 1a setmana) [Is 45,1.4-6 / Sl 95 / 1Te 1,1-5b / Mt 22,15-21]. Sant Lluc, evangelista, deixeble i company de Pau, cronista dels Fets dels Apòstols, patró dels artistes plàstics; sant Just, nen mr.; santa Trifònia, emperadriu.

Diumenge XXVIII de durant l'any (A)

Lectura del llibre d'Isaïes (Is 25,6-10a)

En aquesta muntanya, el Senyor de l'univers prepararà per a tots els pobles un convit de plats gustosos i de vins rancis, de plats gustosos i suculents, de vins rancis clarificats. Farà desaparèixer en aquesta muntanya el vel de dol que cobreix tots els pobles, el sudari que amortalla les nacions; engolirà per sempre la mort. El Senyor eixugarà les llàgrimes de tots els homes i esborrarà l'oprobi del seu poble arreu de la terra. Ha parlat el Senyor. Aquell dia diran: "Aquí teniu el nostre Déu, de qui esperàvem que ens salvaria: alegrem-nos i celebrem que ens hagi salvat", perquè amb tota certesa la mà del Senyor reposarà sobre aquesta muntanya.

Salm responsorial (22)

R. *Viuré sempre a la casa del Senyor.*

El Senyor és el meu pastor, no em manca res, / em fa descansar en prats deliciosos; / em mena al repòs vora l'aigua, / i allí em retorna. / Em guia pels camins segurs / per l'amor del seu nom. R.

Ni quan passo per barrancs tenebrosos / no tinc por de res, / perquè us tinc vora meu; / la vostra vara de pastor / m'asserena i em conforta. R.

Davant meu pareu taula vós mateix, / i els enemics ho veuen; / m'heu ungit el cap amb perfums, / ompliu a vessar la meva copa. R.

Oh sí! La vostra bondat i el vostre amor / m'acompanyen tota la vida, / i viuré anys i més anys / a la casa del Senyor. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filips (Fl 4,12-14.19-20)

Germans, sé viure enmig de privacions, i sé viure igualment en l'abundància. Estic avesat a tot: a menjar bé i a passar fam, a tenir de tot i a trobar-me mancat d'allò que necessito. Em veig amb cor per a tot, gràcies a aquell que em dona forces. Però heu fet molt bé d'ajudar-me, ara que vivia en l'estretor. El meu Déu satisfarà les vostres necessitats d'acord amb l'esplendidesa de la seva glòria en Jesucrist. A Déu, Pare nostre, sigui donada la glòria pels segles dels segles. Amén.

Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 22,1-14) *(Versió abreujada)*

En aquell temps, Jesús proposà aquesta altra paràbola als grans sacerdots i als notables del poble: «Passa amb el Regne del cel com amb un rei que celebrava el casament del seu fill: envià els seus homes a avisar els convidats, però no hi volien anar. Llavors n'envià d'altres que diguessin als convidats: "Ja tinc preparat el banquet, he fet matar els vedells i l'aviram. Tot és a punt: veniu a la festa." Però ells no en feren cas: l'un se n'anà al seu camp, l'altre als seus negocis, i altres agafaren els enviats, els maltractaren i els mataren. El rei, en veure això, s'indignà, i envià les seves tropes per exterminar aquells assassins i incendiar-los la ciutat.

Mentrestant, digué als seus homes: "El banquet de casament és a punt, però els convidats no se'l mereixen. Per tant, aneu a les sortides dels camins i convideu a la festa tothom que trobeu." Ells hi anaren, i reuniren tothom qui trobaven, bons i dolents. I la sala del banquet s'omplí de convidats».

Lectura del libro de Isaías (Is 25,6-10a)

Preparará el Señor del universo para todos los pueblos, en este monte, un festín de manjares suculentos, un festín de vinos de solera; manjares exquisitos, vinos refinados. Y arrancará en este monte el velo que cubre a todos los pueblos, el lienzo extendido sobre todas las naciones. Aniquilará la muerte para siempre. Dios, el Señor, enjugará las lágrimas de todos los rostros, y alejará del país el oprobio de su pueblo —lo ha dicho el Señor—. Aquel día se dirá: «Aquí está nuestro Dios. Esperábamos en él y nos ha salvado. Este es el Señor en quien esperamos. Celebremos y gocemos con su salvación, porque reposará sobre este monte la mano del Señor».

Salmo responsorial (22)

R. *Habitaré en la casa del Señor por años sin término.*

El Señor es mi pastor, nada me falta: / en verdes praderas me hace recostar; / me conduce hacia fuentes tranquilas / y repara mis fuerzas. R.

Me guía por el sendero justo, / por el honor de su nombre. / Aunque camine por cañadas oscuras, / nada temo, porque tú vas conmigo: / tu vara y tu cayado me sosiegan. R.

Preparas una mesa ante mí, / enfrente de mis enemigos; / me unges la cabeza con perfume, / y mi copa rebosa. R.

Tu bondad y tu misericordia me acompañan / todos los días de mi vida, / y habitaré en la casa del Señor / por años sin término. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Fil 4,12-14.19-20)

Hermanos:
Sé vivir en pobreza y abundancia. Estoy avezado en todo y para todo: a la hartura y al hambre, a la abundancia y a la privación. Todo lo puedo en aquel que me conforta. En todo caso, hicisteis bien en compartir mis tribulaciones.

En pago, mi Dios proveerá a todas vuestras necesidades con magnificencia, conforme a su riqueza en Cristo Jesús. A Dios, nuestro Padre, la gloria por los siglos de los siglos. Amén.

Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 22,1-14) *(Versión abreviada)*

En aquel tiempo, volvió a hablar Jesús en parábolas a los sumos sacerdotes y a los ancianos del pueblo, diciendo: «El reino de los cielos se parece a un rey que celebraba la boda de su hijo; mandó a sus criados para que llamaran a los convidados, pero no quisieron ir. Volvió a mandar otros criados encargándoles que dijeran a los convidados: "Tengo preparado el banquete, he matado terneros y reses cebadas y todo está a punto. Venid a la boda". Pero ellos no hicieron caso; uno se marchó a sus tierras, otro a sus negocios, los demás agarraron a los criados y los maltrataron y los mataron. El rey montó en cólera, envió sus tropas, que acabaron con aquellos asesinos y prendieron fuego a la ciudad. Luego dijo a sus criados: "La boda está preparada, pero los convidados no se la merecían. Id ahora a los cruces de los caminos y a todos los que encontréis, llamadlos a la boda". Los criados salieron a los caminos y reunieron a todos los que encontraron, malos y buenos. La sala del banquete se llenó de comensales».

COMENTARI

«Convideu a la festa tothom que trobeu»

Massa sovint hem fet una presentació de la nostra fe en clau de sofriment, de tristor, de cares llargues. Però Jesús a l'evangeli moltes vegades ens presenta el Regne de Déu com una gran festa, per tant, com una vivència d'alegria, de felicitat. És el que reivindicava el papa Francesc: l'alegria de l'Evangeli. Ho veiem també a les lectures d'avui. Jesús compara *el Regne del cel amb el casament que fa un rei del seu fill*. És el Senyor que envia el seu Fill Jesucrist per unir-se a la humanitat. A aquest banquet hi són cridats tots els convidats: *Tot és a punt, veniu a la festa.* Però els convidats tenen altres interessos: *Un se n'anà al seu camp, l'altre als seus negocis i altres* —pitjor encara— *agafaren els enviats i els mataren*. Però el rei vol fer aquest banquet de bodes. Per això: *Aneu a les sortides dels camins i convideu a la festa tothom que trobeu... bons i dolents*. Així *la sala del banquet s'omplí de convidats*. La invitació ha estat totalment gratuïta; alguns no s'ho mereixien, però és el rei qui els convida. Però això sí, cal portar el vestit de noces. Fins i tot avui dia què diríem d'un home que anés a unes bodes amb la granota de treball... Per això el rei *s'adonà d'un home que no duia el vestit de festa i li digué: Com és que has entrat sense vestit de festa? Llavors el rei digué: Traieu-lo fora, a la fosca*. El Senyor ens ha convidat a tots al banquet, a la gran festa del seu amor envers nosaltres. Però cal correspondre-hi portant el vestit de festa: la fe, l'amor, la bondat, l'estil de vida de Jesús. La invitació és gratuïta però demana la nostra col·laboració. La primera lectura dona una visió més universal d'aquest banquet: *El Senyor prepara un convit de plats gustosos i de vins rancis... farà desaparèixer el vel del dol que cobreix tots els pobles; engolirà per sempre la Mort.* Serà la festa d'una vida per sempre, on *no hi haurà ni llàgrimes*, ni penes ni tan sols la mort! Vida en plenitud. Aquesta és el banquet que ens prepara el Senyor a tots. Però ens cal portar el vestit de festa!

Mn. Jaume Pedrós

Edició: MCS del Bisbat de Lleida, c/ Bisbe 1, 25002 Lleida; tel. 973 268 628; a/e: mcs@bisbatlleida.org - Web: www.bisbatlleida.org
Dip. legal: L. 1771-2014 - Realització: Impresión Offset Derra, s.l.